

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 14 maja 1935 r.
sygn. akt C II 229/35**

Do okresu służby wojskowej nie można wliczyć służby w wojsku austriackim, gdyż jest to służba w wojsku zaborców.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Najwyższego: J. Hroboni
sędziowie Sądu Najwyższego: Z. Bańkowski, St. Staszewski
przy udziale protokolanta aplikanta sądowego St. Wągrowskiego
i prokuratora Sądu Najwyższego dra Hołowczaka
na posiedzeniu jawnym w sprawie Józefa Gąstoły, powoda,
przeciw pozwanemu Polskim Kolejom Państwowym o przywrócenie stosunku
służbowego i zapłatę poborów
po rozpoznaniu skargi kasacyjnej powoda na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 4 kwietnia 1934 r., sygn. II Ca 180/34

skargę kasacyjną oddała i zasadza koszty postępowania kasacyjnego 157,50 zł
od powoda na rzecz pozwanych.

Uzasadnienie

Skargę kasacyjną oparto na obu podstawach z art. 426 k.p.c.¹ Podstawy te nie zachodzą.

Wykładnia prawa jest trafna.

Pozwane zaliczyły powodowi służbę nieetatową od 17 kwietnia 1919 r. do 31 stycznia 1932 r., czyli 12 lat, 9 miesięcy, 14 dni. W czasie rozwiązania stosunku służbowego powód nie miał przeto 15 lat służby nieetatowej i słusznie zastosowano przepis § 125 rozporządzenia z 1929 r.²

Sprzecznie z tymże przepisem żąda powód, by do służby nieetatowej wliczyć mu też służbę w wojsku austriackim od 11 marca 1916 r. do 17 kwietnia 1919 r. (3 lata, 1 miesiąc, 6 dni).

Przepis § 125 cytowanego rozporządzenia nie przyznaje prawa wliczenia do tego piętnastolecia służby w wojsku zaborców, a wyraźnie przy tym zastrzega,

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. - Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

² Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, Dz.U. 1929 nr 57 poz. 447.

że tylko taką służbę można to wliczyć, jaką przepis wymienia, zatem innej wliczyć nie można.

W sporze tym chodzi o bezprawne, zdaniem powoda, rozwiązanie stosunku służbowego, nie zaś o emeryturę i chybione jest powołanie się na ustawę emerytalną nieetatowych pracowników (Dz.U. 1926 nr 94 poz. 551³), niemającą jednak żadnego związku ze sprawą tego sporu poza § 128 rozporządzenia z 1929 r.

Z rozporządzenia z 1926 r. nie wynika zresztą, by do emerytury pracowników nieetatowych wliczany był czas służby w wojsku zaborczym (art. 3).

Wobec nienależności roszczenia pozwu zbędne było badanie czasu służby powoda w wojsku austriackim oraz jego poborów w służbie kolejowej, a pominięcie dowodów w tym kierunku nie narusza zasad postępowania art. 243 k.p.c.

[Przywołane przepisy: art. 243 k.p.c.]

³ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 września 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnym nieetatowych pracowników Polskich Kolei Państwowych i o zaopatrzeniu pozostałych po nich wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki, Dz.U. 1926 nr 94 poz. 551.